

Carmina Selecta Casimiri Sarbievii

CONTENTS

- [Ode I. 1](#) Cum infestae Thracum copiae Pannonia excessissent.
- [Ode I. 2](#) Ne plus aequo de adversa fortuna queratur.
- [Ode I. 13](#) "Non si Sol semel occidit"
- [Ode II. 2](#) Vitae humanae brevitatem benefactis extendendam esse.
- [Ode II. 5](#) E rebus humanis excessus.
- [Ode II. 7](#) "Esset humanis aliquod levamen"
- [Ode II. 8](#) "At nos inani pascit imagine"
- [Ode II. 19](#) Ex sacro Salomonis epithalamio. (*Similis dilectus meus capreae*)
- [Ode II. 24](#) Dirae in Herodem.
- [Ode II. 25](#) Ex sacro Salomonis epithalamio. (*Fulcite me floribus*)
- [Ode III. 4](#) Aequo semper rectoque animo adversus fortunae inconstantiam standum esse.
- [Ode III. 6](#) Veras esse divitias quae a bonis animi petuntur.
- [Ode III. 12](#) Omnia humana caduca incertaque esse.
- [Ode IV. 3](#) Regnum sapientis.
- [Ode IV. 10](#) Non tam populari exemplo, quam potius rationis ductu vitam esse instituendam.

- **Ode IV. 11 Gloriam inanem despicientiam et silentium commendat.**
- **Ode IV. 12 Solitudinem suam excusat.**
- **Ode IV. 13 Adversa constanti animo ferenda esse.**
- **Ode IV. 14 Rogatus cur saepe per viam caneret, respondet.**
- **Ode IV. 15 Nihil in rebus humanis non taedio plenum esse.**
- **Ode IV. 19 Ex sacro Salomonis epithalamio. (*Indica mihi quem diligit anima mea*)**
- **Ode IV. 21 Ex sacro Salomonis epithalamio. (*En dilectus meus loquitur mihi*)**
- **Ode IV. 30 Cum coniugi carissimae iusta persolveret.**
- **Ode IV. 32 De suis somniis et lyricis.**
- **Ode IV. 34 "Divitem nunquam, Tiberine, dices"**
- **Ode IV. 35 "Iam pridem tepido veris anhelitu"**
- **Epode 1 Bracciani agri amoenitatem commendat.**
- **Epode 2 In patrio fundo, dum Roma rediisset.**
- **Epode 3 Palinodia**
- **Epig. 4 Veniat dilectus meus in hortum suum.**
- **Epig. 37 Qualis est dilectus tuus?**
- **Epig. 40 Veni de Libano sponsa.**
- **Epig. 48 Lilia manu praeferenti.**
- **Epig. 51 Dum post morbum ad intermissam de Poenitentia doctrinam rediret.**
- **Epig. 110 Christi in cruce vox.**

Ode I. 1

Cum infestae Thracum copiae Pannonia excessissent.

Iam minae saevi cecidere belli:
Iam profanatis male pulsa terris
Et salus, et pax niveis revisit
Oppida bigis:

Iam fides, et fas, et amoena praeter
Faustitas laeto volat arva curru:
Iam fluunt passim pretiosa largis
Saecula rivis.

Candidi soles veterisque venae
Fontibus nati revocantur Anni:
Grandinat gemmis, riguoque caelum
Depluit auro.

Meque veraci cecinisse plectro
Inter Octobres, tua festa, pompas,
Prisca Saturni rediisse saecula,
Approbat Orbis.

Aurei patrum niveique mores,
Exul et sera procul usque Thule
Candor, et pulchro remeare virtus
Audet Olympo.

Lactis, et fusi per aprica mellis
Garruli campos secuere rivi:
Et superfuso tumuere plenae
Nectare ripae.

Laetior vulgo seges inquietis
Fluctuat culmis, titubantque frugum
Uberes campi, nec avara sulcis
Invidet Aestas.

Pastor errantes comitatus haedos
Provocat raucas calamo cicadas:
Mugiunt colles, et anhela fessis
Silva iuvenis.

Pace subsultant iuga, pace rident
Tetricae rupes: leve separatos
Otium colles amat, et sequestri
Gaudia pagi.

Te Ceres flavis redimita culmis,
Magne pacati moderator orbis,
Te suis Aestas opulenta circum-
fundit aristis.

Supplici Myrtus tibi servit umbra,
Serviunt Lauri: tibi celsa longe
Quercus assurgit, tremuloque pinus
Vertice nutat.

Siderum praeses, dominusque terrae,
Lucida Romam speculatus arce,
Regna tranquillet, cupidoque patrem
Te velit orbi.

Laurus annosum tibi signet aevum:
Fata te norint, properentque Parcae
Nescium carpi tibi destinatos
Stamen in annos.

Quaeque formosos sedet inter ignes,
Sedulam pro te miserata Romam
Virgo, quam circum glomerantur albis
Astra choreis:

Curet effusas Latii querelas,
Virginum castas iuvenumque voces
Curet, et votis procerum reclinem ac-
commodet aurem.

Ode I. 2

Ad Aurelium Lycum.

Ne plus aequo de adversa fortuna queratur.

Indignas, Lyce, naenias,
Et maestum gemitu pectus, et hispidis
Frontem nubibus expedi,
Cum Sol non solito lumine riserit,
Et fortuna volubilis
Fati difficilem iecerit aleam.
Quod vexant hodie Noti,
Cras lambent hilares aequor Etesiae.
Maestum Sol hodie caput,
Cras laetum roseo promet ab aequore.
Alterno redeunt choro
Risus et gemitus, et madidis prope
Sicci cum lacrymis ioci.

Nascuntur mediis gaudia luctibus;
Sic fati placitum. Suis
Tempestiva fluunt fata periculis.
Fessos duxit heri boves,
Dat magnis hodie iura Quiritibus:
Et quae bobus ademerat,
Imponit Gabiis, et Curibus iuga.
Idem Phosphorus aspicit
Magnum, quem tenuem viderat Hesperus.
Quod si seria ludicris
Fortunae placeat texere, rusticus
Hesternam repetet casam,
Ridentis populi non humilis iocus:
Et qui rexerat omnia,
Findet laurigeris ligna securibus.
Quod si defuerit salix
Fasces pauperibus subiciet focus.

Ode I. 13

Ad Tarquinium Lavinum.

Non si Sol semel occidit,
Non rubris iterum surget ab Indiis;
Nec si quos celeris rotae
Sors non exiguo proruit impetu,
Non lapsos iterum levet,
Arguto docilis ludere cum ioco.
Ne spem proice, Tarquini:
Cuius paene retro lambere pulverem
Et vestigia diceris,
Cum fortuna levem verterit orbitam,
Effusam super et luto
Fumantem poteris cernere purpuram.
Tunc et risibus abstine,
Neu turpi domino lumina paveris:
Neu calces nimium, memor
Fortunae geminam saepe iaci pilam.

Ode II. 2

Ad Publium Memmium.

Vitae humanae brevitatem benefactis extendendam esse.

Quae tegit canas modo bruma valles,
Sole vicinos iaculante montes
Detegit rursum. Tibi cum nivosae
Bruma senectae

In caput seris cecidit pruinis,
Decidet nunquam. Cita fugit Aestas,
Fugit Autumnus, fugient propinqui
Tempora Veris:

At tibi frigus, capitique cani
Semper haerebunt, neque multa nardus
Nec parum gratum repetita dement
Serta colorem.

Una quem nobis dederat iuventus,
Una te nobis rapiet senectus:
Sed potes, Publi, geminare magna
Saecula fama.

Quem sui raptum genuere cives,
Hic diu vixit. Sibi quisque famam
Scribat heredem: rapiunt avarae
Cetera Lunae.

Ode II. 5

E rebus humanis excessus.

Humana linquo: tollite praepetem
Nubesque ventique. Ut mihi devii
Montes resedere, et volanti
Regna procul, populosque vastus

Subegit aër! Iam radiantia
Delubra Divum, iam mihi regiae
Turres recessere, et relictæ in
Exiguum tenuantur urbes;

Totasque qua se cumque ferunt vagae
Despecto gentes. O lacrymabilis
Incerta fortunæ! o fluentum
Principia interitusque rerum!

Hic ducta primis oppida moenibus
Minantur in caelum: hic veteres ruunt
Murique turresque: hic supinas
Paene cinis sepelivit arces.

Hic mite caelum, sed rapidæ ruunt
In bella gentes: hic placida sedent
In pace, sed late quietos
Dira lues populatur agros.

Hic paene tellus tota micantibus
Ardet sub armis: stant acies adhuc
Pendente Fatorum sub ictu,
Et dubio Furor haesitavit

In bella passu: parte alia recens
Iam mixta Mavors agmina mutuam
Collisit in mortem, et cadentum
Caede virum, cumulisque latos

Insternit agros: hic Mareoticae
Secura merces aequora navigant,
Portusque certatim frequentes
Centum operis populisque fervent.

Nec una Marti causa, nec unius
Sunt arma moris. Bellat adulterae
Ridentis e vultu voluptas,
Inque Helena procus ardet orbis.

Hic verba bellis vindicat: hic canis,
Heu vile furtum! Se mala comparant;
Rarum sub exemplo superbit,
Nec sceleris scelus instar omne est.

Eous illinc belligera latet
Sub classe pontus: Iam Thetis aenea
Mugire flammaram procella, et
Attonitae trepidare cautes,

Et ipsa circum litora percuti
Maiore fluctu. Sistite barbari,
Ferroque, neu simplex, et igni, et
Naufragio geminate fatum.

Parumne tellus in miseras patet
Immensa mortes? hinc miserabili
Quassata terrarum tumultu
Stare pavent titubantque regna,

Unaque tandem funditus obruunt
Cives ruina. Stat tacitus cinis,
Cui serus inscribat viator:
'Cum populo iacet hic et ipso

Cum Rege regnum.' Quid memorem super-
infusa totis aequora portubus
Urbes inundare, et repente
Tecta Deum sonuisse fluctu,

Regumque turre, et pelago casas
Iam iam latentes? iam video procul
Mercesque differri, et natantem
Oceano fluitare gazam.

Alterna rerum militat efficax
In damna mundus. Cladibus instruit
Bellisque rixisque et ruinis
Sanguineam Libitina scenam,

Suprema donec stelligerum dies
Claudat theatrum. Quid morer hactenus
Viator aurarum et serenas
Sole domos aditurus usque

Humana mirer? Tollite praepetem
Festina vatem, tollite nubila
Qua solis et lunae labores
Caeruleo vehit aethra campo.

Ludor? sequaces aut subeunt latus
Feruntque venti? Iamque iterum mihi
Et regna decrevere, et immensae
Ante oculos periere gentes;

Suoque semper terra minor globo
Iam iamque cerni difficilis, suum
Vanescit in punctum? o refusum
Numinis Oceanum! o carentem

Mortalitatis portubus insulam!
O clausa nullis marginibus freta!
Haurite anhelantem, et perenni
Sarbivium glomerate fluctu.

Ode II. 7

Ad Publium Memmium.

Esset humanis aliquod levamen
Cladibus, si res caderent eadem
Qua mora surgunt; sed humant repentes
Alta ruinae.

Nil diu felix stetit; inquieta
Urbium currunt hominumque Fata:
Totque vix horis iacuerunt, surgunt
Regna quot annis.

Casibus longum dedit ille tempus,
Qui diem regnis satis eruendis
Dixit: elato populos habent mo-
menta sub ictu.

Parce crudeles, moriture Publi,
Impio divos onerare questu,
Densa vicinis nimium vagari
Funera tectis.

Quae tibi primum dedit hora nasci,
Haec mori primum dedit. Ille longum
Vixit, aeternum sibi qui merendo
Vindicat aevum.

Ode II. 8

Ad Asterium.

At nos inani pascit imagine
Fortuna rerum. Ludimur, Asteri,
Umbris amicorum; et doloso
Verba simul placuere fuco,

Res esse stulti credimus. At simul
Sors infidelem corripuit rotam,
Gaudet recedenti sodales
Non eadem dare verba Divae.

Plerumque falsis nominibus placent
Humana. Rari pollicitis data
Aequamus: et minor loquaci
Relligio solet esse voto.

Ode II. 19

Ex sacro Salomonis epithalamio.

(Similis est dilectus meus caprae, hinnuloque cervorum.)

Vitas sollicitae me similis caprae,
Quam vel nimbisoni sibilus Africi,
Vel motum subitis murmur Etesiis
Vano corripit impetu.

Nam seu prima metum bruma trementibus
Incussit foliis, sive Diespiter
Elisit resonis tela Cerauniis,
 Incerta trepidat fuga.

Atqui non ego te quaerere desinam,
Clamatura retro, 'Christe, revertere': et
Rursus, cum rapido fugeris impetu,
 Clamatura, 'Revertere.'

O seu te Libani terga virentia,
Seu formosa rubrae culta Bethuliae,
Seu pinguis Solymae, sive procul cavae
 Cingunt rura Capharniae;

Tandem sollicitae pone modum fugae.
Nam non effugies, te mihi sedulis
Aether excubiis prodet, et aureis
 Prodet Cynthia cornibus.

Te neglecta gemunt litora, te procul
Suspirat tacitis aura Favoniis,
Te noctis vigiles, te mihi vividis
 Signant sidera nutibus.

Ode II. 24 **Dirae in Herodem.**

Devota sacrae progenies domus!
Fatale monstrum! Prodigialium
 Monstrum parentum! Seu Libyssa
 Marmaricis lea pavit antris,

Seu te maligno sidere degener
Pardus marita tigride prodidit,
 Furoris heredem paterni;
 Sive gregis populator Afri

Nudum sub alto destituit iugo;
Seu belluosis fluctibus expuit
 Irata tempestas nocentem
 Alitibusque ferisque praedam;

Tuo severas pectore marmora
Duxere venas, marmora rupibus
 Decisa, quas Gaetula caelebs
 Deucalion super arva iecit:

Te sede primum livida regia
Megaera fixit: Tisiphone dedit
Sceptrum cruentandum feraeque
Imposuit diadema fronti; et

Regale nuper cum premeres ebur
Adsedit altis fulta curulibus,
Et per Palaestinos Tyrannis
Explicuit sua signa campos.

Tremensque et atrum sanguinea manu
Telum coruscans secum Odis, et Minas
Caedemque et insanos Tumultus,
Funeraque et populorum iniquas

Strages, et indignum excidium retro
Lactantis aevi traxit, et incluta
Regnorum, inexhaustasque longis
Cladibus evacuavit urbes.

Illam et parentum dira gementium
Lamenta, Questusque, et Gemitus retro,
Luctusque vicatim secuti, et
Irriguis Lacrymae catervis.

Quod si caducis decidit amnibus
Praesagus imber, quid pluvias sequi
Cunctantur ultrices procellae,
Et volucrum strepitu quadrigarum

Incussus aether pigra tonitrua et
Immugientum fulmina nubium
Compescit, indulgentque metae
Aëriis vaga tela pennis?

At nil trisulcis Acroceraunia
Deiecta flammis, nil Rhodopes iugum,
Quassaeve peccavere cautes
Emathiae, nisi forte dirum

Inominatis marmora partibus
Fudere monstrum: rumpite, rumpite
Montesque, fecundasque regum
Fulmina praecipitate rupes.

Exspiret auras; occidat, occidat
Funestus, execrabilis, efferus
Sector; crematuramque taxum
Ipse super cumulumque regni

Summum cadaver fumet, et äera
Caelumque diro liberet halitu
Fatale monstrum, dissidentum
Ludibrium Furiarum, et Orci.

Perrumpe tractus impenetrabiles
Ignava tellus, desuper ardua
Volvente saxorum ruina:
Quam pelagus super, et refusus

Bis terque Nereus Syrtibus insonet.
Audimur. Ingens sidera verberat,
Spumamque, limumque, et rapaces
Oceanus glomeravit undas:

Iam nutat aether, iam barathrum prope,
Vastisque campi dissidiis hiant:
Iam fractus illabetur orbis
Sacrilego capiti. I, profunda

Inexpiato pollue Tartara
Tyranne leto: solus et igneum
Insume Cocytum, et frementem
Sulphureis Acheronta ripis.

Ode II. 25

Ex sacro Salomonis epithalamio.

(Fulcite me floribus, etc.

Adiuvo vos, filiae Ierusalem, ne suscitatis, etc.

Ecce iste venit, saliens in montibus, transiliens colles, etc.)

Me stipate rosariis,
Me fulcite crocis, me violariis,
Me vallate Cydoniis,
Me canis, sociae, spargite liliis:
Nam visi mora Numinis
Mi sacris animam terret in ignibus.
Vos o, vos ego filiae
Caelestis Solymae; vos Galaditides,
Vos o per capreas ego
Errantesque iugis hinnuleos precor,

Antiqui genus Isaci,
Quae saltus Libani, quae viridem vago
Carmelum pede visitis,
Nymphae nobilium gloria montium:
Ne vexate tenacibus
Acclinem violis: neu strepitu pedum,
Neu plausae sonitu manus
Pacem solliciti rumpite somnii:
Donec sponsa suo leves
Somnos ex oculis pollice terserit:
Donec Lucifer aureus
Rerum paciferum ruperit otium.
Summis ecce venit iugis
Formosae soboles matris, et unica
Formosi soboles patris:
Silvarumque super colla comantium, et
Intonsum Libani caput,
Magnorumque salit terga cacuminum, ac
Proceras nemorum domos
Prono transiliens praeterit impetu:
Veloci similis caprae
Quae visis humili in valle leonibus
Per praerupta, per ardua
Sublimi volucris fertur anhelitu.

Lib III. 4

Ad Egnatium Nollium.

Aequo semper rectoque animo adversus fortunae inconstantiam standum esse.

Sive te molli vehet aura vento,
Sive non planis agitabit undis,
Vince Fortunam, dubiasque Nolle,
Lude per artes.

Riserit? Vultum generosus aufer.
Fleverit? Dulci refer ora risu:
Solutus et semper tuus esse quovis
Disce tumultu.

Ipsa te clausus modereris urbem
Consul aut Caesar, quoties minantum
Turba fatorum quatient serenam
Pectoris arcem.

Cum leves visent tua tecta casus,
Laetus occures: praeunte luctu
Faustitas et pax subeunt eosdem
Saepe Penates.

Dextra sors omnis gerit hoc sinistrum,
quod facit molles: habet hoc sinistra
Prosperum, quem nunc ferit, imminentes
Durat in ictus.

Ille qui longus fuit, esse magnus
Desinit maeror. Facilem ferendo
Finge Fortunam; levis esse longo
Discit ab usu.

Ode III. 6

Ad Marcum Silicernium.

Veras esse divitias quae a bonis animi petuntur.

Nunquam praecipiti credulus alea
Cum Fatis avidas composui manus,
Ut mecum taciti foedere proelii
Aequa pace quiescerent.

Quid Fortuna ferat crastina, nesciam,
Heres ipse mei. Quas dedit, auferet;
Non avellet opes, quae procul extimo
Semotae spatio iacent.

Quae possunt adimi, non mea credidi;
Nunquam pauperior, si meus integer.
Regnum, Marce, mei, si bene de meis
Vectigalia censibus

Intra me numerem. Pars animi latet
Ingens, divitibus latior Indiis,
Quo non ter spatio longius annuo
Itur navibus, aut equis.

Sed mens assiduum visitur in diem
Hospes saepe sui; non ebur aut novas
Mercatura dapes, ipsa sui satis
Dives, si sibi cernitur.

Ode III. 12

Ad Aurelium Fuscum.

Omnia humana caduca incertaque esse.

Si primum vacuis demere corticem
Rebus, Fusce, velis, cetera diffluunt
Vernae more nivis, quae modo nubium
Leni tabuit halitu.

Formosis reseces fortia; displicent.
Externis trahimur; si male Dardanis
Respondens Helenae pectus amoribus
Famosus videat Paris,

Nusquam per medii proelia Nerei
Ventorumque minas splendida deferat
Graii furta tori. Sed bene mutuo
Rerum consuluit iugo

Naturae Dominus, quod niveis nigra,
Laetis occuluit tristia. Qui bona
Rerum de vario deliget agmine,
Consulto sapiet Deo.

Ode IV. 3

Ad Caesarem Pausilipium.

Regnum sapientis.

Late minaces horruimus Lechi
Regnare Thracas. Latius imperat,
Qui solus, exemptusque vulgo
Certa sui tenet arma voti.

Imbelle pectus parce fidelibus
Munire parmis; neu latus aspero
Lorica cinctu, neu decorum
Arcus amet pharetraeque collum.

An Cimber, an te lectus ab ultimis
Pictus Britannis ambiat, an Geta,
Nil allabores; ipse miles,
Ipse tibi pugil, ipse ductor.

Exile regnum, Pausilipi, sumus:
Sed se obsequentem qui sibi subdidit,
Hic grande fecit, si suasmet
Ipse roget peragatque leges.

Armata regem non faciet cohors,
Non tincta vulgi purpura sanguine,
Aut nobili stellatus auro
Frontis apex, teretique gemma.

Rex est, profanos qui domuit metus:
Qui cum stat unus, castra sibi facit;
Casumque fortunamque pulchro
Provocat assiduus duello.

Non ille vultum fingit ad improbi
Decreta vulgi, non popularia
Theatra, non illum trophaea,
Non volucris movet aura plausu.

Beatus, a quo non humilem gravis
Fortuna vocem, non tumidam levis
Expressit umquam curiosis
Dum tacitus premit ora fati.

Ad prima si quis vulnera non gemit,
Solo peregit bella silentio:
Celare qui novit sinistros,
Ille potest bene ferre casus.

Ille, et caducis se licet undique
Suspendat auris pontus, et in caput
Unius et flammam, et undam, et
Vertat agens maria omnia Auster,

Rerum ruinas, mentis ab ardua
Sublimis aula non sine gaudio
Spectabit, et late ruenti
Subiciens sua colla caelo

Mundum decore vulnere fulciet;
Interque caeli fragmina, lugubre
Telluris insistet sepulchrum, ac
Incolumis morientis aevi

Heres, ab alto prospiciet, magis
Haec magna quam sint quae pedibus premit,
Quam quae relinquet; iam tum Olympi
Non dubius moriturus hospes.

Quo cum volentem fata reduxerint,
Nil interest, an morbus, an hosticus
Impellat ensis, quo supremum
Urget iter. Semel advehemur

Quam navigamus semper in insulam,
Seu lata magnis stravimus aequora
Regis carinis, seu Quirites
Exigua vehimur phaselo.

Illo beatum margine me meus
Exponat asser. Cur ego sistere
Aeterno reformidem quietus
Litore, si peritura linquam?

Ode IV. 10

Ad Q. Dellium.

Non tam populari exemplo, quam potius rationis ductu vitam esse instituendam.

Delli, si populo duce
Vitae degenerem carpimus orbitam,
Erramus; procul arduis
Virtus se nimium seposuit iugis.
Illuc quo via tritior,
Hoc est certa minus. Longus inutili
Error nequitur ordine:
Et mores populum, non ratio trahit.
Casu vivitur, et viam
Non metam premimus, qua praeceuntium
Per vestigia civium
Insanae strepitus plebis, et improbae
Voces invidiae vocant.
Exemplis trahimur et trahimus retro;
Soli nemo sibi est malus,
Nulli vita sua est: dum vaga postero
Turbam turba premit gradu,
Sunt primi exitio saepe sequentibus.
Me Parnassus et integer
Plebeiis Helicon coetibus eripit
Sublimem; unde vagantium
Errores animorum et male desidis
Vulgi damna patent. Iuvat
Ex alto intrepidum colle iacentia
Despectare pericula, et
Cautum non propriis vivere casibus.

Ode IV. 11

Ad Sigismundum Laetum.

Gloriae inanis despicientiam et silentium commendat.

Laete, quid cassis sequimur fugacem
Gloriam telis? Fugit illa Mauri
More, vel Parthi, regeritque ab ipso
Vulnera tergo.

Hospes unius negat esse tecti
Garrulus vulgi favor: hic inani
Aure rumores legit, inde veris
Falsa remiscet.

Hic velut nidum positurus haesit,
Mox ubi vano vacuum tumultu
Pectus illusit, tacitis in altum
Subsilit alis.

Vera laus sciri fugit. Ipse pulcher
Se sua Titan prohibet videri
Luce: qui totus potuit latere
Maior habetur.

Qui premit sacram taciturnitate
Pectoris gazam, bene non silenti
Tutus in vulgo, bene suspicaci
Regnat in aula.

Praeterit mutas bene cymba ripas;
Quae simul raucis strepuere saxi,
In latus cautam sapiens memento
Avertere proram.

Ode IV. 12

Ad Ianum Libinium.

Solitudinem suam excusat.

Quid me latentem sub tenui lare
Dudum moretur, cum mihi civium
Amica certatim patescant
Atria, saepe rogas Libini.

Me plenus. Extra quid cupiam? Meo
In memetipsum clausus ab ostio,
In se recedentis reviso
scenam animi, vacuum relustro

Vitae theatrum, sollicitus mei
Spectator, an quae fabula prodii
Matura procedam, et supremo
Numinis excipienda plausu.

Omnes recenset numen, et approbat
Vel culpat actus: quo mea iudice
Si scena non laeve peracta est,
Sim populo sine teste felix.

Odi loquacis compita gloriae
Plebeia: quam cum fama faventibus
Evexit auris, saepe misso
Invidiae stimulata telo,

Aut invidentum territa vocibus,
Parum obstinatis et male fortibus
Dimittit alis. Illa nudam
Plangit humum, lacerosque saxis

Affligit artus. Me melius tegat
Privata virtus, et popularia
Numquam volaturum per ora
Celet iners sine laude tectum.

Semota laudem si meruit, vetat
Audire virtus. Tutius invidi
Longinqua miramur: propinquis
Laevus amat comes ire Livor.

Ode IV. 13

Ad Caesarem Pausilippium.

Adversa constanti animo ferenda esse.

Si quae flent mala lugubres
Aufferrent oculi, Sidoniis ego
Mercarer bene lacrymas
Gemmis, aut teretum merce monilium.
At ceu rore seges viret,
Sic crescunt riguis tristia fletibus.
Urget lacryma lacrymam;
Fecundusque sui se numerat Dolor.
Quem fortuna semel virum
Udo degenerem lumine viderit,
Illum saepe ferit; mala
Terrentur tacito fata silentio.

Ne tu, ne tua fleveris
Quae tu, care, vocas, Pausilipi, mala;
Quam pellunt lacrymae, foveant
Sortem: dura negant cedere mollibus.
Siccas si videat genas,
Durae cedet hebes sors patientiae.

Ode IV. 14

Ad Crispinum Laevinium.

Rogatus cur saepe per viam caneret, respondet.

Cum meam nullis humeros onustus
Sarcinis tecum patriam reviso
Laetus, et parvo mihi cumque dives
Canto viator.

Tu siles maestum: tibi cura Musas
Demit, et multi grave pondus auri,
Quaeque te quondam male fida rerum
Turba relinquet.

Dives est qui nil habet; illa tantum
Quae potest certa retinere dextra
Seque fert secum vaga quo migrare
Iussit egestas.

Quid mihi, qui nil cupiam, deesse
Possit? Umbrosi placet una Pindi
Vallis: o sacrum nemus, o iocosae
Rura Camenae!

Quae meos poscet via cunque gressus,
Delphici mecum, mea regna, colles
Itis, et fessum comitante circum-
Sistitis umbra.

Me Gothus saevis religet catenis,
Me Scythes captum rapiat; soluta
Mente, vobiscum potero tremendos
Visere reges.

Ode IV. 15

Ad Munatium.

Nihil in rebus humanis non taedio plenum esse.

Nil est, Munati, nil, iterum canam,
Mortale, nil est, immedicabilis
Inane taedi. Clarus olim
Sol proavis atavisque, nobis

Parum salubris, nec macula reus
Damnatur una; quicquid in arduo
Immortale mortales Olympo
Vidimus, invidiae caduca

Fuscamus umbra. Non placet incolis
Qui Sol avitis exoritur iugis;
Aut prisca quae dudum paternam
Luna ferit radiis fenestram.

Caelo quotannis, et patriis leves
Migramus arvis; hunc tepidae vocant
Brumae Batavorum, huic aprici
Ausoniae placuere soles.

Frustra; fideles si dominum retro
Morbi sequuntur, nec tacitus Dolor
Absistit, aut Veiente curru,
Aut Veneta comes ire cymba.

Tandemque nobis exulibus placent
Relicta; certam cui posuit domum
Virtus, huic nunquam paternae
Fumus erit lacrymosus aulae.

Virtus agresti dives in otio
Sese ipsa claudit finibus in suis
Plerumque, et insonti quietum
In palea solium reclinat.

Ode IV. 19

Ad Iesum Opt.Max.

Ex sacro Salomonis Epithalamio.

Indica mihi quem diligit anima mea, ubi pascas, ubi cubes in meridie.

Dicebas abiens: Sponsa vale; simul
Vicisti liquidis nubila passibus.
Longam ducis, Iesu,
In desideriiis moram.

Ardet iam medio summa dies polo,
Iam parcit segeti messor, et algidas
Pastor cum grege valles,
Et pictae volucres petunt.

At te quae tacitis detinet otiis
O Iesu regio! quis mihi te locus
Caecis invidet umbris,
Aut spissa nemorum coma?

Scirem quo iaceas caespite languidus,
Quis ventus gracili praeflet anhelitu,
Quis rivus tibi grato
Somnum praetereat sono;

Ah! ne te nimio murmure suscitent
Nostrae diluerent flumina lacrymae,
Et suspiria crudis
Miscerentur Etesiis.

Ode IV. 21

Ex sacro Salomonis Epithalamio.

*En dilectus meus loquitur mihi: Surge, propera amica mea, columba mea, formosa mea, et veni.
Iam enim hiems transiit, imber abiit et recessit, etc.*

Fallor, an Elysii laeva de parte sereni
Me mea vita vocat?
Surge soror, pulchris innectito lora columbis;
Pulchrior ipsa super
Scande rotas, Libanique levem de vertice currum
Has age flecte domos.
Ad sua decidui fugiunt vestigia nimbi,
Turbidus imber abit:
Ipsa sub innocuis mitescunt fulmina plantis,
Ipsa virescit hiems.
Interea sacris aperit se scena viretis
Sub pedibusque tibi

Altera floret humus, alterque vagantia laetus
Sidera pascit ager.
Hic etiam trepidi pendent e rupibus haedi,
Praecipitesque caprae;
Hinnuleique suis, passim dum flumina tranant,
Luxuriantur aquis.
It Leo cum Pardo viridis de colle Saniri
Mitis uterque regi,
Cumque suo passim ludunt in montibus agno
Exsuperantque iuga.
Plurimus hos circum tacito pede labitur amnis,
Pumicibusque cavis
Per violas lapsae, per declives hyacinthos,
Exspatiantur aquae.
Lene fluunt rivi, muscosis lene susurrus
Murmurat e scopulis.
In vitrio pisces saliunt hilares crystallo,
Dulce queruntur aves.
Nec vero, si maesta placent solatia caelo
Flebile murmur abest;
Nam sibi dum vestro regemunt ex orbe palumbes,
Huc sonus ille venit.
Sic dum se viduo solatur carmine turtur,
Gaudia nostra placent.
Cetera non desunt, pronis vindemia pendet
Officiosa botris;
Hic etiam vulgo violas, albentia vulgo
Ungue ligustra leges:
Ipsa tibi, leti succos oblita priores,
Mitia poma cadent:
Ipsae matura labentur ab arbore ficus,
Percutientque sinum.
Interea falcem vindemia nescit, aratrum
Saucia nescit humus.
Ipsae sponte virent segetes, innoxius ipse
Messibus albet ager.
Praebent hospitium platani: praebet formosos
Graminis herba toros.
Caedua Pachaeos sudant opobalsama nimbos;
Et genialis odor
Aspirat, quoties nutantibus hinc atque illinc
Ingruit aura comis.
Surge; quid indignos ducis per taedia soles?
Surge, age, cara soror.
Ecce tuis ipsae iam circum frena columbae
Ingemuere moris.

Huc age, formosas formosior ipsa columbas
Hospita flecte soror.

Ode IV. 30

Ad Ianusium Skuminum.

Cum coniugi carissimae iusta persolveret.

Si tibi pollicitum numen, si fata fuissent
Aeternos fore coniugis annos,
Iure per assiduos (procerum fortissime) fletus
Ereptam quererere, Ianussi.
Quem pietas, quem non moveat non tristibus unquam
Arx animi concussa procellis,
Et pudor, et proni niveo de pectore sensus,
Et regina modestia morum,
Aut bona sedulitas, aut non incauta futuri
Praesagae solertia mentis?
Provida sed longum magnis virtutibus aevum
Non audent promittere fata:
Nec possunt, si quae maturavere, profanis
Astra diu committere terris.
Nunc adeo parces longis onerare querelis
Depositum repetentia magnum,
Ingentes animi gazas, et robur, et auro
Incoctum bene pectus honesto.
Sic Tanaquil, sic quae cunctantem Claudia rexit
Virginea cervice Cybellens,
Quaeque maritali successit Thessala fato,
Et Latiis vaga Cloelia ripis;
Ante diem raptae vivunt post funera, vatum
Perpetuos in carmine fastos.
Illa quidem non, si surdos ad carmina Manes
Orphea testudine vincam,
Eductas adamante fores, et ahenea rumpat
Elysii pomoeria muri,
Reddaturque tibi. Stat nulli ianua voto,
Nullis exorata poetis.
Sunt tamen exiles insigni in limine rimae
Qua possint arcana videri;
Hac ego, si nullos fallunt insomnia Manes,
Aut vidi, aut vidisse putavi
Errantem campo in magno, quem gemmea circum
Perspicuis stant moenia portis:
Auro prata virent; arbor crinitur in aurum;
Crispantur violaria gemmis,
Quae nec Apellaeus liquor, nec pulchra trigoni
Assimulent mendacia vitri.

Centum ibi formosis in vallibus Heroinae
Aeternum Paeana frequentant.
Stant virides campo stellae, madidisque corusca
Connivent sibi sidera flammis.
Illa inter medias parvo comitata nepote
Et roseo vivacior ore,
Ibat ovans, grandemque sibi, grandemque nepoti
Nectebat de flore coronam.
Cetera me vetuit magni caligo sereni
Mortali percurrere visu.
Nec tu plura velis; satis est, cui fata dederunt
Aeternis mutasse caduca.

Ode IV. 32

Ad Albertum Turscium.

De suis somniis et lyricis.

Tursci, seu brevior mihi
Seu pernox oculos composuit sopor,
Pennas Somnia levibus
Affigunt humeris; iamque virentia
Laetus prata supervolo,
Qua se cumque novum molle tumentibus
Campis explicuit nemus,
Herbosaeque patet scena superbiae:
Mox et nubibus altior,
Mixtus flumineis ales oloribus,
Vivos despicio lacus,
Et dulci volucrem carmine mentior.
Iam tunc nubila, iam mihi
Blandis dissiliunt fulmina cantibus;
Et quae plurima circuit
Collum, punicea vincior Iride.
Idem iam vigil, et meus,
Non ingrata simul somnia dispuli,
Cum ter mobilibus lyram
Percussi digitis, immemor et ducis
Nil sectator Horatii,
Sublimis liquidum nitor in aëra;
Et nunc litora, nunc vagas
Siccis traiciens passibus insulas,
Nil mortale mei gero, et
Iam nil sollicito debeo ponderi.
Tursci, saepe tamen mones
Olim ne veteri clarior Icaro
Veris fabula casibus
Mutem Parrhasii nomina Balthiri.

Frustra; nam memor Icari,
Addo stultitiae consilium brevi:
Nam, seu dormio, me torus,
Seu scribo, stabili sella tenet situ.

Ode IV. 34

Ad Quintum Tiberinum.

Divitem nunquam, Tiberine, dices,
Cuius Eois potiora glebis
Rura fortunae sine faece pulcher
Rivus inaurat;

Quem per insignes geniale ceras
Stemma claravit; vaga quem per urbes
Quem per et gentes radiante vexit
Gloria curru.

Pauper est, qui se caret; et superbe
Ipse se librans, sua rura latam
Addit in lancem, socioque fallens
Pondus in auro.

Ceteris parvus, sibi magnus uni,
Ipse se nescit, pretioque falsae
Plebis attollit, propriaque se mi-
ratur in umbra.

Splendidam vera sine luce gazam,
Turgidum plena sine laude nomen
mitte; te solo, Tiberine, disces
Esse beatus.

Ode IV. 35

Ad Paulum Coslovium.

Iam pridem tepido veris anhelitu
Afflarunt reduces arva Favonii;
Iam se florida vernis
Pingunt prata coloribus:

Stratus frugiferis Vilia puppibus
Grato praeter abit rura silentio,
Quamvis proximus omni
Collis personet alite;

Quamvis et viridi pastor ab aggere
Dicat graminea carmina fistula,
Et qui navita debet
Plenis otia carbasis.

Aequas Palladiis, Paule, laboribus
Interpone vices. Cras simul aureo
Sol arriserit ore
Summorum iuga montium,

Scandemus viridis terga Luciscii,
Qua celsa tegitur plurimus ilice,
Et se praetereuntum
Audit murmura fontium.

Illinc e medio tota videbitur
Nobis Vilna iugo; tota videbitur
Quae Vilnam sinuosis
Ambit Vilia flexibus.

Illinc picta procul quae radiantibus
Fulgent fana tholis, et geminam super
Despectabimus arcem,
Magni regna Palaemonis.

Ut longo faciles Pacis in otio
Se tollunt populi! nam tria tertio
Surrexere sub anno
Priscis templa Quiritibus;

Et qua conspicuis se Gediminia
Iactant saxa iugis, et Capitolium,
Et quae tecta superbis
Intrant nubila turribus.

Auget magna Quies: exiguus labor
in maius modico provenit otio.
Hinc et terga virentum
Late prospice collium.

Quae nunc mobilibus nutat Etesiis,
Segni cana stetit sub nive populus:
Qui nunc defluit, alta
Haesit sub glacie latex:

Qui nunc purpureis floret ager rosis,
Immoto sterilis delituit gelu:
Verno quae strepit ales,
Hiberno tacuit die.

Ergo rumpe moras, et solidum gravi
Curae deme diem; quem tibi candidus
Spondet vesper, et albis
Cras Horae revehent equis.

Epode 1

Ad Paulum Iordanum Ursinum Bracciani Ducem.

Bracciani agri amoenitatem commendat, ad quam per ferias Septembres secesserat Roma.

Huc o quietis apta Musis otia,
Levesque Ludorum chori;
Huc feriantum Phoebe Musarum pater,
Huc hospitales Gratiae;
Huc delicatis ite permixti Iocis
Non inverecundi Sales:
Hic otiosi mite Bracciani solum
Vago coronemus pede.
Clemens supino clivus assurgit iugo,
Caelumque paulatim subit,
Et solida subter terga scopulorum arduo
Securus insessu premit:
Arcisque iactat inter alta turrium
Insigne propugnacula,
Timenda quondam Caesarum turmis ducum,
Timenda magno Borgiae,
Cum per minantum militum aeratos globos
Metuenda iaceret fulmina,
Ageretque profugum Caesarem, et quassum metu,
Adusque promissum Nihil.
Hic ille magnus frenat Etruscas opes
Ursinus heroum decus.
Heres avitae laudis, et princeps caput
Magnaeeque laus Oenotriae.
Circum coruscis scena quercetis viret,
Caelumque verrit frondibus,
Suosque colles vestit, et patentibus
Sese theatris explicat.
Admota muris pone Nympharum domus
Aprica praebet litora:
Ripamque Baccho iungit, et vallum prope
Lentis flagellat fluctibus.

Maiore nusquam stagna Neptuno sonant,
Aut aestuantis Larii,
Aut qui severo tangit Albanus lacu
Inenatabilem Styga:
Aut quae procellis gaudet, et magno fremit
Superba ponto Iulia:
Nec maior usquam spumat, et rupes truci
Benacus assultat salo.
Intonsa curvo monte circumstant iuga,
Mitesque despectant aquas.
Nivosus illinc terga Romanus movet,
Caeloque diducit minas:
Illinc caducis ilicem quassat comis
Sublime Cymini caput,
Crudumque Boream frangit impotentibus
Deproeliaturum Notis,
Terrisque late regnat, et caeli minis
Opponit hibernum latus.
Amica sternit interim lacum quies,
Fluctusque fluctu nititur,
Et ipsa secum pigra luctatur Thetis,
Aquaesque colludunt aquis:
Quas vel carina, vel citata turgido
Findit phaselus linteo:
Pinnaque late vitreum cogens pecus
Volente lino truditur,
Setaque piscem ducit, et raris procul
Lacum coronat retibus.
Hinc alta lucet divitis Pollae domus,
Hinc pinguis Anguilaria:
Trebonianas hinc amica vineas
Vadosa plangunt aequora:
Hinc delicati fundus Aureli nitet,
Lymphae salutaris pater:
Undaque morbos arcet, et vivacibus
Luem fluentis eluit.
At qua superbum fontibus nomen dedit,
Suumque Flora marginem,
Vivis perennes decidunt saxis aquae,
Camposque decursu lavant,
Patremque longe Tybrin, et regem sonant,
Romaeque servitum fluunt.
Sincera circum regna naturae nitent,
Et artis immunes loci:
Adhucque virgo sulcus, et montes adhuc
Molles inexperti manus,

Meramque Bacchus Tethyn, et Bacchum Thetis,
Et pinguis invitat Ceres.
Hinc ille laetus surgit, et tenacibus
Inserpit ulmis Evius,
Udoque cornu turget, et fluentibus
Crinem racemis impedit.
Non Lesbos illi, non odorati magis
Vineta rident Massici,
Aut quae Falernis educata solibus
Sublucet uvae purpura.
Sed nec Falisci glaream malit soli,
Nec pinguis uber Rhaetiae;
Nec flava tantum culta felicitis Cypri,
Graiamve dilexit Rhodon,
Quantum suis superbit, et sese suis
Miratur in canalibus.
Circum beatis imperat campis Ceres
Lateque rura possidet:
Et arva flavo messium fluctu tument,
Motuque culmorum natant.
Innube rarus inquinat caelum vapor,
Aut tensa nimbis vellera:
Aut e Boreis bella ventorum plagis,
Raucusque silvarum fragor
Auditur usquam: non protervis insonant
Exercitati Syrtibus,
Euris et Austris contumaces Africi,
Et perduellibus Notis.
Tantum serenus Vesper, et tenerrima
Etesiarum flamina,
Albique soles, et serena lucidis
Aspirat aura montibus:
Puramque caelo provehunt Horae facem,
Et Phoebus Horarum pater
Peculiari luce colles irrigat,
Pronaque perfundit die.
Ramis tepentes ingruunt Favonii
Iocantis aerae sibilo,
Et temperatis provocant suspiriis,
Lenique somnum murmure.
At non loquaces interim nidi tacent,
Matresque nidorum vagae.
Sed aut maritis turtur in ramis gemit,
Et saxa rumpit questibus,
Aut laeta late cantibus mulcet loca
Famosa pellex Thraciae,

Silvisque coram plorat, et crudelibus
 Accusat agris Terea:
Quaecumque maestae vocibus dicunt aves,
 Respondet argutum nemus.
Affatur alnum quercus, ornum populus,
 Affatur ilex ilicem,
Et se vicissim collocuta redditis
 Arbusta solantur sonis.
Huc o Quiritum ductor, huc Oenotriae
 O magne regnator plagae
Iordane, tandem plenus urbis et fori,
 Rerumque magnarum satur,
Sepone curis temet, et domesticis
 Furare pectus otiis.
Hic vel tuarum lene tranabis vadum
 Opacus umbris arborum,
Tuosque colles inter, et tuas procul
 Perambulabis ilices:
Vel cum Decembri campus, et prima nive
 Vicina canescent iuga;
Nunc impeditas mollibus plagis feras,
 Silvamque praecinges metu:
Nunc incitato capream rumpes equo,
 Teloque deprendes aprum;
Iactoque cervos collocabis spiculo,
 Furesque terrebis lupos.
Quod si Latinae laus Alexander plagae,
 Sacraeque sidus purpurae,
Tecum paterno feriabitur solo,
 Seseque curis eximet,
Tuique cives, hospitesque civium
 Toto fruemur gaudio.

Epode 2

Ad fontem Sonam.

In patrio fundo, dum Roma rediisset.

Fons innocenti lucidus magis vitro
 Puraque purior nive,
Pagi voluptas, una Nympharum sitis,
 Ocelle natalis soli.
Longis viarum languidus laboribus
 Et mole curarum gravis
Tuscis ab usque gentibus redux, tibi
 Accline prosterno latus:
Permitte siccus, qua potes, premi; cava
 Permitte libari manu.

Sic te quietum nulla perturbet pecus,
Ramusve lapsus arbore:
Sic dum loquaci prata garritu secas,
Et laetus audiri salis.
Assibilantes populetorum comae
Ingrata ponant murmura
Tibi, lyraeque Vatis: haud frustra sacer
Nam siquid Urbanus probat,
Olim fluenti lene Bandusiae nihil
Aut Sirmioni debeas.

Epode 3

Palinodia

Ad secundam libri Epodon Odam Q. Horatii Flacci.

Laus otii religiosi.

At ille, Flacce, nunc erit beatior,
Qui mole curarum procul
Paterna liquit rura, litigantium
Solutus omni iurgio;
Nec solis aestum frugibus timet suis,
Nec sidus hiberni Iovis,
Rixasque vitat, et scelesta curiae
Rapacioris limina.
Ergo aut profanis hactenus negotiis
Amissa plorat sidera;
Aut in reducta sede dispersum gregem
Errantis animi colligit,
Postquam beatae lucra conscientiae
Quadrante libravit suo.
Idem, propinqua nocte, stellatas vigil
Cum vesper accendit faces,
Ut gaudet immortale mirari iubar,
Terraque maiores globos,
Et per cadentes intueri lacrymas
Rimosa lucis atria,
Quae Christe tecum, virgo quae tecum colat
Perennis heres saeculi!
Volvuntur aureis interim stellae rotis,
Pigrumque linquunt exulem,
Per ora cuius uberes eunt aquae,
Somnos quod avertat graves.
At quando lotum Gangis aut Indi fretis
Iam Phoebus attollit caput,
Mentis profundus, et sui totus minor
Irata flectit numina:

Vel cum sereno fulserit dies Iove,
 Aprilibusque feriis,
Assueta caelo lumina in terras vocat
 Lateque prospectum iacit,
Camposque lustrat, et relucentem sua
 Miratur in scena Deum.
'En omnis' inquit, 'herba non morantibus
 In astra luctatur comis:
Semota caelo lacrymantur, et piis
 Liquuntur arva fletibus;
Ligustra canis, et rosae rubentibus
 Repunt in auras bracchiis;
Astrisque panda nescio quid pallido
 Loquuntur ore lilia,
Et sero blandis ingemunt suspiriis,
 Et mane rorant lacrymis.
Egone solus, solus in terris piger
 Tenace figor pondere?'
Sic et propinquas allocutus arbores,
 Et multa coram fontibus
Rivisque fatus, quaerit Auctorem Deum
 Formosa per vestigia.
Quod si levandas mentis in curas vigil
 Ruris suburbani domus,
Quales Lucisci, vel Nemecini Lares,
 Udumve Besdani nemus
Rudes adornet rustica mensas dape
 Siccos sub Augusti dies;
Iam tunc sub ipsum limen, aut domestica
 Lenis sub umbra populi,
Expectat omnis hospitem suum penus,
 Et concha sinceri salis,
Pressique meta lactis, et purus calix,
 Et hospitalis amphora,
Et fraga, raris verna quae dumis legit,
 Iucunda panis praemia.
Non me scari tunc, non Lucrinorum gravis
 Sagina mulorum iuвет:
Sed cereus palumbus, aut turtur niger,
 Aut anser amnis accola,
Et eruditam quae fugit gulam faba,
 Laetumque nec simplex olus,
Et quae suprema colligitur, ac gravi
 Patella nil debet foro.
Post haec vel inter laeta quercetis iuga,
 Vel inter amnes iuверit

Vitare tristes post meridiem Notos
Sub aesculo vel ilice;
Nigrumque litus, aut opaca lubricis
Tranare stagna lintribus,
Iactaque fruge ludibundum ducere
Tremante pisces linea.
Remugit ingens interim tauris nemus,
Umbrosa balant flumina;
Et aut in antris garriunt acanthides,
Aut in rubis luscinia.
Hinc per rubeta pastor errantes capras
Vocante cogit fistula:
Illinc herili messor e campo redux
Alternata plaudit carmina;
Et pressa sectos plaustra per sulcos gemunt
Ruptura ruris horrea.
At nec tacemus pone confidentium
Dulcis manus sodalium;
Nec infaceta sermo differtur mora,
Sed innocentibus iocis,
Multoque tinctus, sed verecundo sale,
Innoxium trahit diem.
Haec si videret faenerator Alphius,
Olim futurus rusticus,
Quam collocarat Idibus pecuniam,
Nollet Kalendis ponere.

Epig. 4

Veniat dilectus meus in hortum suum.

Ex Cant. 5

Pulcher Amor sumpsit rudis instrumenta coloni,
Et sua deposuit tela suasque faces:
Et manibus stivam rapuit; castique laboris
Ad sua ruricolae iunxit aratra boves.
Ilicet, ut facili subvertit vomere corda,
Castaque virginibus Gratia crevit agris;
'Flos' ait 'unus abest: sunt cetera millia florum;
Ut nullus possit, Christe, deesse, veni.'

Epig. 37**Qualis est dilectus tuus?***Ex Cant. 5*

'Qualis erat, tuus ille? tuus pulcherrimus ille?'
Dicebat nuper barbara turba mihi.
Arripio dextra pennam, laevaue tabellam,
Et noto, Christe, tuo quicquid in orbe noto.
Pingo rosas, aurum, gemmas, viridaria, silvas,
Arva, lacus, celeri sidera pingo manu;
Et tabulam monstrans, 'Noster pulcherrimus' inquam,
'Qualis erat, vultis discere? Talis erat.'

Epig. 40**Veni de Libano sponsa.**

Et fugis, et fugiens clamas, 'quid sponsa moraris?'
Non fugis, ut fugias: ut capiare, fugis.

Epig. 48**Lilia manu praeferenti.**

Haec, quae virgineis nituntur lilia culmis,
Unde verecundas explicuere comas?
Non generant similes Paestana rosaria flores,
Nec simili Pharius messe superbit ager:
Non haec purpureis mater Corcyra viretis,
Nec parit aequoreis pulsa Carystos aquis.
Cum nullas habeant natales lilia terras,
Quis neget e casta lilia nata manu?

Epig. 51**Iohanni de Lugo, dum post morbum ad intermissam de Poenitentia doctrinam rediret.**

Fertur inornatis nuper Metanoea capillis
Flesse, repentina cum raperere febris:
Fertur et indomito frenos laxasse dolori,
Et lacrymis madidos exhibuisse sinus:
Cum rursus domito repetis tua pulpita morbo,
Fertur inornatas disposuisse comas:
Et domitos hilari risu frenasse dolores,
Et lacrymis vacuos explicuisse sinus.
Quis, Pater, incolumi de te non gaudeat, ipsae
Si gaudent lacrymae, ridet et ipse Dolor?

Epig. 110
Christi in cruce vox.
Sitio.

'Ah sitio' clamas, Princeps pulcherrime rerum:
Non habeo pro te dulcia vina, siti.
Tu tamen 'ah sitio' clamas: dabo pocula, Sponse:
Heu mihi! sed mixto pocula felle dabo.
Haec, mi Sponse, bibe: quaeris cui forte propines?
Ad me pro mundi, Christe, salute bibe.